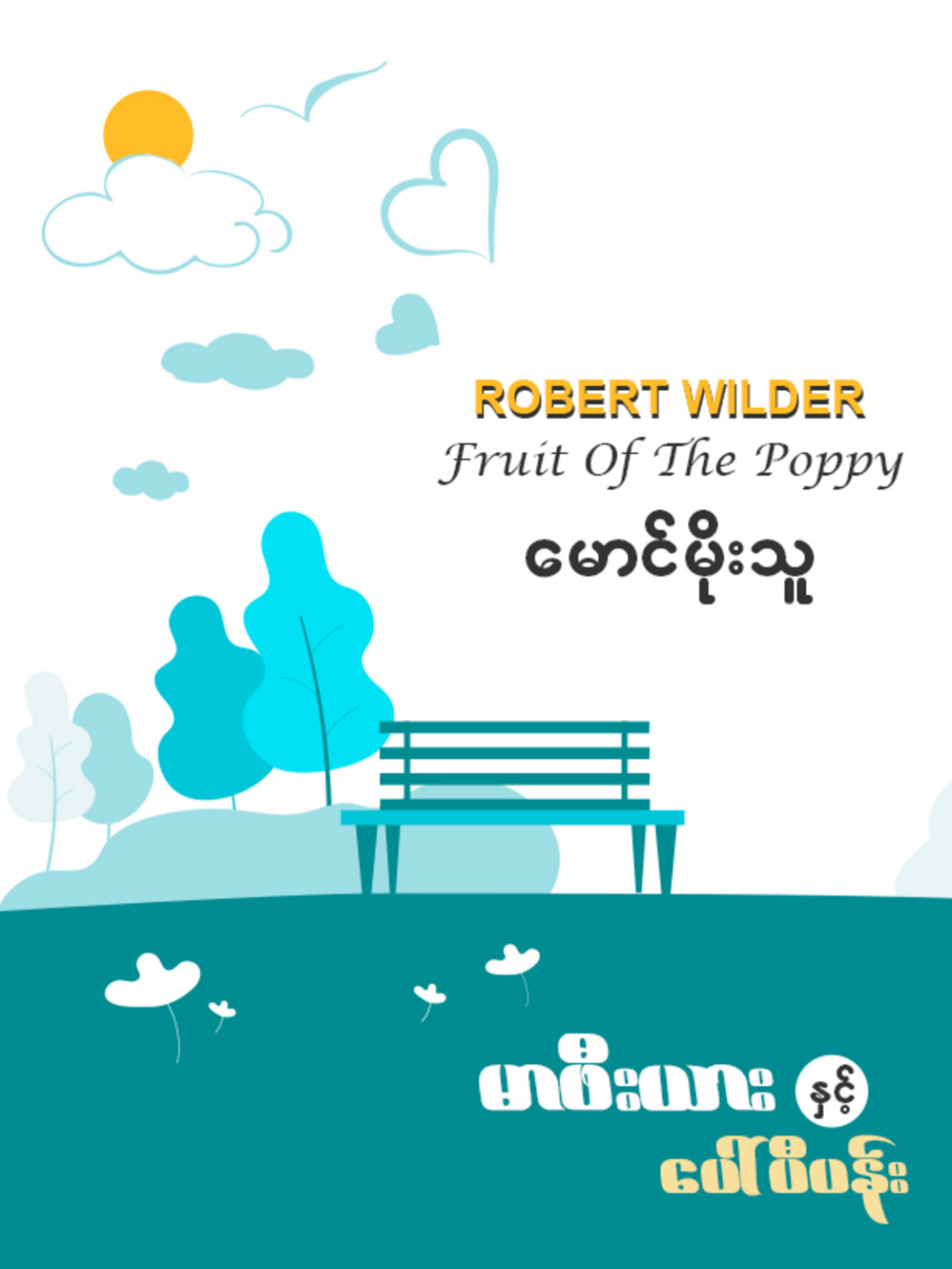

ROBERT WILDER

Fruit Of The Poppy

မောင်မိုးသူ

မာဝီးယား နှင့်
ပေါ်ပီဝန်း

မာဖီးယားနှင့် ပေါ်ပီပန်း တတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေတဲ့
စာအုပ်အတွက် ရေးလိုက်တဲ့ အမှာ စာ

မာဖီးယားနှင့် ပေါ်ပီပန်းစာအုပ် ထုတ်ဝေဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။
အဲဒီအချိန်က မောင်မိုးသူဟာ ကိုနေဝင်းရဲ့
တက္ကသိုလ်စာအုပ်တိုက်ကနေ ဘာသာပြန်စာအုပ်ကိုအများကြီး
ဆက်တိုက်ပြန်ဆိုနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးတပ်ဦးမှာ အတူလုပ်ခဲ့တဲ့
ရဲဘော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လာပြီး ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
ဦးအောင်ဘန်းက သူ့အိမ်က မောင်မိုးသူကိုဖိတ်ခေါ်ပြီး
စကားပြောချင်တဲ့ အကြောင်း အရက်လည်း တိုက်မယ့်အကြောင်း
အကြောင်းကြားပါတယ်။ မောင်မိုးသူတို့
ကျောင်းသား အရေး အခင်း လူပျံ ရှား မှုတွေ မှာ ကျောင်းသား
ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဘန်းသုံးဘန်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး
ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးစိန်ဘန်း၊ ဦးအောင်ဘန်းနဲ့ ဦးသာဘန်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။
ဦးသာဘန်းဟာ မောင်မိုးသူထက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက်ပဲကြီးပေမယ့်
ဦးအောင်ဘန်းတို့ ဦးစိန်ဘန်းတို့ ကတော့ အတော်ကြီးပါတယ်။

ဦးအောင်ဘန်းက တကူးတက ဖိတ်တယ်ဆိုတာ မောင်မိုးသူလည်း
ဦးအောင်ဘန်းအိမ်ကို သွားဖြစ်ပါတယ်။ ဦးအောင်ဘန်းရဲ့ အိမ်က
ကမာရွတ်လှည်းတန်းက တစ်နေရာမှာ ရှိပါတယ်။ ဦးအောင်ဘန်းနဲ့
မောင်မိုးသူဟာ နိုင်ငံရေးလောကမှာ အတူဆုံဖူးကြပေမယ့်

သိပ်ပြီးရင်းနှီးလှတယ် လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက လူကြီးကိုး၊
ဦးအောင်ဘန်းက မောင်မိုးသူကို ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းက သူ
သားဖြစ်သူက အောင်စာပေဆိုပြီး စာအုပ်တိုက်တစ်ခု တည်ထောင်မယ်၊
မောင်မိုးသူရဲ့ ဘာသာပြန် စာအုပ် တစ်အုပ်ပေးပါလို့
တောင်းတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်မိုးသူဟာ
ဘဝတက္ကသိုလ် စာအုပ်တိုက်မှာ ပြန်ချင်သလောက်ပြန်
ကိုနေဝင်းကအဆက်မပြတ်ထုတ်မယ့်သဘောရှိပါတယ်။ ဒါအပြင်
ကိုနေဝင်းသဘောကတော့ တခြားတိုက်တစ်တိုက်ကနေ
စာအုပ်ပေးထုတ်တာကို သိပ်ပြီး သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပုံမရပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း မောင်မိုးသူကကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
ဦးအောင်ဘန်းကိုလည်း အားနာတဲ့ အတွက် သူ့သားဖြစ်သူရဲ့
အောင် စာ ပေ တိုက် မှာ ထုတ်ဝေဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ စရန်ငွေလည်း ယူခဲ့မိပါတယ်။
အဲဒီစာအုပ်ကတော့ အခု တတိယ အကြိမ် ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့
မာဖီးယားနှင့် ပေါ်ပီပန်းစာအုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ
အမေရိကန် နိုင်ငံမှာ မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေကြီးစိုးစဉ်
ဘိန်းဖြူထုတ်လုပ်ရောင်းချမှုကို အကြီးအကျယ်လက်ဝါးကြီး အုပ်
ဖြန့်ဖြူးစဉ်က တိုက်ဖျက်ရတဲ့ ရဲစုံထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း
ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာ ပြန်ခဲ့စဉ်က မောင်မိုးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ဘိန်းဖြူတွေဟာ သိပ်ပြီး တွင် တွင် ကျယ်ကျယ် မရှိလှသေးသဖြင့်
ဘိန်းဖြူရဲ့ အန္တရာယ်ဟာလည်း ဘယ်လောက်တောင်
ကြီးမားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အဲဒီစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုရင်း
မောင်မိုးသူတွေ့သိခဲ့ရတဲ့ အတွက် ပေါ်ပီ ပန်းစာအုပ်ကို

အောင်စာပေတိုက်မှ ပထမအကြိမ် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (အောင်မိသားစုစာပေ) က ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ကိုတော့ ၂၀၀၆ ခုနှစ် (သီဟရတနာစာပေ)တိုက်က မတ်လမှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ နိုင်ငံခြားက ခဏပြန်ရောက်လာတဲ့ ခက်မာနဲ့ အတူ လူငယ်စာရေးဆရာ ဝေမျိုးသွင်ရောက် လာပြီး သူက ရန်ကုန်လမ်းမများ စာပေစာအုပ် တိုက်တစ်ခုတည်ထောင်ထားကြောင်း၊ အဲဒီစာအုပ်တိုက်အတွက် မောင်မိုးသူဆီကနေ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် တစ်အုပ်နှင့် ဘာသာ ပြန်စာအုပ်တို့ ပေးဖို့ တောင်းခံခဲ့ပါတယ်။ မောင်မိုးသူက မော်ဒန်ဂျာနယ်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါး တွေကို စုပြီး ပြောစရာအများကြီး ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ရန်ကုန်လမ်းမများ စာပေကို ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘာသာပြန်စာအုပ်ဟောင်းတစ်ခုကို ပေးရာမှာ လည်း ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေ အနေမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ် ရောင်းချသုံးစွဲနေကြပြီး တစ်ပြည်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ကူးစက်ဆိုးဝါးနေ တဲ့ အတွက် မူးယစ်ဆေးဝါးရဲ့ အန္တရာယ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမားသလဲဆိုတာကို သိကြဖို့ နောက်ပြီး အဲဒီမူးယစ်ဆေးဝါးတွေကိုဖြန့်ချိတဲ့ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေအကြောင်းကိုလည်း သိကြဖို့ ဖော်ပြ ချင်တဲ့ အတွက် ရန်ကုန်လမ်းမများ စာပေတိုက်ကို မောင်မိုးသူရဲ့ မာဖီးယားနှင့်ပေါ်ပန်းစာအုပ် တတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်မှ

ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ။

စာဖတ်သူများကိုအစဉ်လေးစားလျက်။

မောင်မိုးသူ

* * *

မောင်မိုးသူ (၁၉၃၇ -)

အဖ သခင်ဗတုတ်၊ အမိဒေါ်မြမေတို့ က ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့မှာ မွေးဖွားသည် ။ အမည်ရင်း မောင်စိန်မြင့် ဖြစ်၏။ မန္တလေးမြို့ စိန်တောင် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ စိန်ပီတာ အင်္ဂလိပ် ခရစ်ယာန် ကျောင်းတို့ တွင် ပညာသင်ခဲ့သည် ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင် သည် ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၅၆-၅၈ ခုနှစ်များမှာ ပညာသင်ခဲ့သည် ။ သို့သော် မည်သည့်ဘွဲ့မှ မရရှိခဲ့ပေ။

တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း မြန်မာစာစာတည်း၊ မန်းတက္ကသိုလ်ကလောင်ရှင် အသင်း အမှုဆောင်၊ ‘မန်းခေတ်’ သတင်းစာနှင့် ‘ခေတ်’ဂျာနယ်တို့ တွင် အယ်ဒီတာ၊ ‘မိုးဦးပန်း’စာပေ တိုက်တည်ထောင်သူ၊ ‘ရေပွက်ပမာ’နှင့် ‘ရန်ကုန်သား’နှင့် မန္တလေးသူ’ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးခဲ့သူ၊ ‘မှုန်နံ့သာခြယ်ကာသပါလို့ ’၊ ‘ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်ကျော်’အပါအဝင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ၁၀ ကား ကျော် ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာ၊ ဗွီဒီယိုခေတ်ဦးတွင် ‘ရှက်လည်း ရှက်တယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်’နှင့် ‘ချစ်ခဲ့မိပြီ’ ကားများ ရိုက်ခဲ့သည့် ဗွီဒီယိုဒါရိုက်တာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်ကောင်စီ ဗဟိုကော်မတီဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည် ။

၁၉၅၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် မန္တလေး ‘ဗဟိုစည်’၊ ‘မြန်မာ့လမ်းစဉ်’တို့ မှာ

ကဗျာများ စတင်ရေး သားခဲ့သည် ။ ည (၁၉၆၁)၊ မေမေကြည် (၁၉၆၂)၊
ရန်ကုန်သားနှင့် မန္တလေးသူ (၁၉၆၆)၊ မိုးပိတောက် တို့ ပန်တော်မမီ
(၁၉၆၇) ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုများကိုလည်းကောင်း၊ စိတ္တဇ (၁၉၆၅)၊
အိပ်မက်ကုန် သည် (၁၉၇၆)၊ သေနေ့ (၁၉၇၇)၊ ကြေးစား (၁၉၈၁)၊
အိပ်ဇိုးဒပ် (၁၉၈၁)၊ ကျားကုတ် ကျားခဲ (၁၉၈၁)၊ သဲကြီးမဲကြီး (၁၉၈၂)၊
သူနိုင်ငါနိုင် (၁၉၈၂)၊ အချစ်ပုံပြင် (၁၉၈၂)၊ သက်စွန့်ဆံဖျား (၁၉၈၃)၊
မာဖီးယားနှင့် ပေါ့ပီပန်း (၁၉၈၃)၊ ဂျိမ်းစဘွန်း၏ အထူးတာဝန်
(၁၉၈၃)၊ လူစွန့်စား (၁၉၈၃)၊ အိပ်ဇိုးဆေး (၁၉၈၄)၊ အတိတ်တစ္ဆေ
(၁၉၈၄)၊ ငြိုးသူရန်ဘက် (၁၉၈၅)၊ ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ် (၁၉၈၆)၊
ခေတ်မီမိကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင် (၂၀၀၄) စသည် တို့ ကို
ရေးသားခဲ့ပါသည် ။ ယခုအခါ ဓနမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ်
ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည် ။

* * *

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာ (Robert Wilder) ၏ (Fruit of the Poppy) ဝတ္ထု ကို မြန်မာပြန်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

၎င်းစာရေးဆရာပိုင်လ်ဒါ၏ ဝတ္ထုများကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ပိုင်လ်ဒါ၏ ဝတ္ထုကို စတင် တွေ့ဖူးသည် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ဝတ္ထုကို ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ကို စတင်ကြည့်ဖူးသည် ဟု ဆိုမှ တိကျ မှန်ကန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးသောဇာတ်ကားမှာ (Written On the Wind) ဖြစ်သည်။ ။ ရော့ဒ်ဟတ်ဆန်၊ ရောဘတ်စတင်၊ လောရင့်စဘောကောနှင့် ဒိုရီသီမလုံးတို့ ခေါင်းဆောင် ပါဝင်ကြပါသည်။ ။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်မတိုင်မီလောက်က ကြည့်ဖူးသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ၎င်းဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖူးပြီးမှ စာအုပ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိ ဖတ်ရှုမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာသဘောကျ သွားရာမှ ကျွန်တော်၏ ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ စာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမိခဲ့ပါသည်။ ။ စာအုပ်တိုင်း မဟုတ်သော်လည်း တော်တော်များများကို သဘောကျကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ။

(Written On the Wind) ဇာတ်ကားနှင့်စာအုပ်တို့ ကို အကြောင်းပြု၍ ၊ အခြေခံ၍ ကျွန်တော်

ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်ရေးဖူးပါသည် ။ ၎င်းဇာတ်ကားမှာ “ရန်ကုန်သားနှင့် မန္တလေးသူ”ဖြစ် ပါသည် ။ မြတ်လေး၊ ခင်သန်းနုနှင့် မသက်ပန်တို့ ပါဝင်ပါသည် ။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကြီးတစ်ခုလုံး မတူညီသော်လည်း နောက်ဆုံး တရားခွင်ပေါ်ပေါက်ကွဲသည့် အခန်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော် ရေးခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ဝိုင်လ်ဒါ၏ စာအုပ်များကို နှစ်ခြိုက်ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့စဉ်ကပင် (Fruit Of the Poppy) ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာဖတ်မိတ်ဆွေ အများစုကလည်း သဘောကျ ကျေနပ်ကြပါသည်။

ဤဝတ္ထု၏ အခြေခံသဘောတရားမှာ ဘိန်းဖြူအန္တရာယ်နှင့် မက္ကဆီကိုပြည်မှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင်းသို့ စီးဆင်းဝင်ရောက်နေသည့် ဘိန်းဖြူလမ်းကြောင်းကြီးကို တားဆီးပိတ်ပင်ရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြသည့် နှစ်ပြည်ထောင်မှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တို့ ၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ ထားပါသည်။ ။ မူးယစ်ဆေးဝါးအကြောင်းဆိုသည် နှင့် ၎င်း၏ နောက်ကွယ်မှ အဖွဲ့အစည်းကြီး အကြောင်းလည်း ပါလာပါသည်။ ။ ထိုအဖွဲ့ကြီးကား အမေရိကန်မှ ငွေကြီး မာဖီးယားဂိုဏ်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ ။ မာဖီးယားဆိုသည် နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒွန်များ ။ လက်မရွံ့လူသတ်သမားများ ပါဝင် လာပါတော့သည်။ ။ ရှိကာဂိုမြို့ မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ ခေါင်းဆောင်မှာ ဒင်နီ-ဗီလာနိုဗာဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ ယုန်ကလေးလို ကြောက်တတ်သော စာရင်းကိုင် ဟာဗေးမစ်ချယ်ဆိုသူ ရှိပါသည်။ ။ တစ်နေ့ သော် ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် မာဖီးယားအဖွဲ့မှ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲကို ခိုး၍ ထွက်ပြေးပါသည်။ ။ ဒင်နီ၏ အပျော်မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည့် စတေစီဝုဒ်ဝပ်ကကြားမှ

ဖြတ်ယူရန်ကြံပါသည် ။ မာဖီးယားဂိုဏ်းက လက်မရွံ့လှသတ်သမား တစ်ဦးလွှတ်ကာ လိုက်သတ်ခိုင်းပါသည် ။ ဤသို့ ... ဤသို့ဖြင့် လက်မှ မချ နိုင်သော ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်တော်ကြိုက်ပါသည် ။ သို့သော် ထိုအချိန်က ဘိန်းဖြူ၏ ဆိုးရွား ပုံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိနားလည်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကြောက်လန့်ခြင်း အရသာရှိသည် အထိ မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်တွင် ဘိန်းဖြူသည် မပေါ်သေးပါ။ ဘိန်းဖြူ အန္တရာယ်လည်း မဝင်သေးပါ။

ဤသို့ ရှိနေခဲ့ရာမှ လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်က ဘိန်းဖြူ၏ ဆိုးရွားပုံများကို ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ရကြပါသည် ။ ဤတွင် သတိတရ ဤဝတ္ထုဟောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ရှာ၍ ဖတ်ပါသည် ။ ထိုအခါမှ ဝတ္ထု၏ အရသာ ပို၍ ပီပြင်လာသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်လာပါတော့ သည် ။

ပြောရလျှင် ယုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်၍ စာအုပ်တိုက်တစ်ခုသို့ပေးလိုက်ပါသည် ။ ၎င်းစာ အုပ်တိုက်မှာ ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန်စာမူကို လိုလိုချင်ချင် ထုတ်ဝေရန် ယူသွားပါသည် ။ ပို၍ တိတိ ကျကျဆိုရပါမူ၊ ၎င်းထုတ်ဝေသူ၏ တိုက်တွန်းတောင်းခံမှုကြောင့် ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ၎င်းထုတ်ဝေသူ နေအိမ်အပြောင်းအရွှေ့တွင် ကျွန်တော့်စာမူ ပျောက်ဆုံးသွား ပါတော့သည် ။ စာမျက်နှာ (၄၀၀)ကျော် ပင်ပန်းတကြီး ပြန်ဆိုထားသော စာမူတစ်ပုဒ် ပျောက်ဆုံး ခြင်းခံရသည် မှာ ဘယ်လောက်ခံစားရမည်ကို စာဖတ်သူများ

စာနာသဘောပေါက်နိုင်ကြပါလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည် ။

တကယ်တမ်း ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင် မူ မတင်မကျကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ပါသည် ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရှိနေစဉ်က လေးစားခင်မင်ရသော ရဲဘော်မိတ်ဆွေ အသိုင်း အဝိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့နှင့် ဆုံပါသည် ။ သူတို့ ထဲမှ တစ်ဦး၏ မိသားစုသည် (အောင်မိသားစု) စာပေ ထုတ်ဝေမှုလုပ်ပါသည် ။ သူက ကျွန်တော့်ထံ စာမူတောင်းပါသည် ။ ကျွန်တော် ငြင်းရန်၊ ပျင်းရန် မသင့်လျော်ပါ။ သည် တွင် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲ၌ ဤဝတ္ထုကို ပြန်၍ မြင်လာပါသည် ။ ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ ၏ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို အပြည့် အဝလုပ်နေကြပါသည် ။ အောင်အောင်မြင်မြင် နှိမ်နင်းနေသည် ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည် ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်တပ်တစ်အား တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ကူညီရေးသားလိုစိတ် ဖြစ် ပေါ်လာပါသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ပထမအကြိမ်ဖတ်စဉ်က ကျေနပ်ခဲ့ပါသည် ။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်က ပြန်ဖတ်ရာ ပို၍ သဘောကျခဲ့ပါသည် ။

သုံးနှစ်ခန့်က ဘာသာပြန်ခဲ့သည် ။

ယခုတစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံအားခဲ၍ ကျွန်တော်
ဘာသာပြန်မိသော ဤစာအုပ်သည် ...

လေးစားလျက်

မောင်မိုးသူ

* * *

(၁)

နွေမိုးသည် မက္ကဆီကိုကုန်းမြေမြင့်ပေါ်သို့ မိုးကြိုးလျှပ်စီးများ ဖြင့်
သွန်းချရွာခဲ့ပြီးလေပြီ။ လမ်းများ မှာ နက်ပြောင်၍
လမ်းဘေးရေမြောင်းများ တွင် ရေများ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။
အငှားကား များ သည် လမ်းပေါ်၌ ဟိုမှ သည် ပြေးနေကြ၏။
မနက်တစ်နာရီရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ည၏ အရှိန်သည် မကုန်သေးဘဲ
လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သူသည် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ မွေးရပ်ဇာတိမှာ
ပင် သူသည် သူစိမ်းလို ဖြစ်နေကြောင်း ခံစားရ၏။ စောစောကပင်
သူသည် ဇီကာလိုဒေသ ဈေးဆိုင်များ ၊ စားသောက်ဆိုင် များ ရှိရာသို့
ရောက်ခဲ့သေး၏။ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏
ကလေးဘဝမှ မြို့ ဟောင်းအစား နေရာဟောင်းအစား
အသစ်အသစ်များ ထွန်းကားတည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။

သူကား လက်ဖက်နှင့် ကာလို မင်ဒိုဇာ။

သည် အမည်တပ်၍ သူ့ကိုခေါ်ခြင်းမခံရသည် မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍
သူ့နာမည်မှ ဟုတ်ပလေစဟု သူ သံသယဝင်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည်
အထူးတာဝန်ဖြင့် သုံးနှစ်ကျော် ဂျူဝါရက်စ်မှာ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေရာမှ ခွင့်နှစ်ပတ်ယူ၍ ဇာတိမြေသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အမေသည် သူ့ကိုမြင်သည် နှင့်ဖက်၍ ငိုကြွေးသည် ။ အမေသည်

သူသားအရွယ်ရောက် လာပြီး သားတို့ ခေတ် သားတို့ အလုပ်အကိုင်နှင့် အမေရင်ခွင်သို့ ပြန်မလာနိုင်၊ အမြဲ မခိုလှုံနိုင်တော့ကြောင်း ကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ မိသားစုမှာ မဏ္ဍဆီကိုပြည်၏ ရှေးအကျဆုံးမိသားစုများ ထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူ မွေးဖွားရာ၊ ချူယူဘတ်စကို ဒေသမှာ သမိုင်းနောက်ကြောင်းများ စွာ ရှိခဲ့သောဒေသဖြစ်ပါသည်။ ။

သူသည် ဒေသခံ ငယ်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဟောင်းများ နှင့် ဂျေဖ်အတူရှိကြ၊ ဝရန်တာ လေသာဆောင်တွင် အရက်အတူသောက်ကြပါသည်။ ။ သို့သော် အရာရာသည် အစစ်အမှန်နှင့် မတူတော့ဘဲ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။ ။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ကား သူသည် အထက်အရာရှိ ကာနယ်အော်တေဂါး၏ အမိန့်အရ ချီဟွာဟွာ အရပ်သို့ သွားရမည်။ ထိုမှ တဆင့် ဆိုနိုရာပြည်နယ်ရှိ ဟာမိုဆီလိုသို့ သွားရမည်။

ဟာမိုဆီလိုသို့ ရောက်သည် နှင့် သူ့ဘဝသည် မြွေအရေခွံလဲလိုက်သလို နာမည်၊ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူကအစ လျှို့ဝှက်စွာ သူ ယူထားသောဘဝသို့ ပြန်ပြောင်းရမည်ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ကာလိုမင်ဒိုဇာဖြစ်ကြောင်း မေ့ပျောက်၍ ပစ်ရမည်။ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် သာယာမှု ပေးစွမ်းနိုင်သော အမှတ်တရ အပြုအကျင့်ကလေးများကို ခေါင်းထဲမှ လုံးဝဖျောက်ထုတ်၍ ပစ်ရ တော့မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အဖော်၊ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်၏ ဖတ်ရခြင်း အရသာ၊ တေးတစ်ပုဒ်၊ ဘရန်ဒီကောင်းတစ်ခွက်၏ အရသာ စသော ကိုယ်ပိုင်အရသာ ခံစားမှုများ လည်း ပြောင်းလဲပစ်ရပေတော့မည် ဖြစ်၏။

သူ ကဲ့သို့သော လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းများ များ စွာရှိပါသည်။ ။

မက္ကဆီကန် အစိုးရကသာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အရေအတွက်ရှိသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ပုံနှင့် အမှုထမ်းနေရသည် ကိုလည်းကောင်း သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ အားလုံး သည် သူတို့ ဘဝ၊ သူတို့ ၏ ကိုယ်ပိုင်အမည်၊ အမှတ်အသားများကို မေ့ပစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လိုက် လျောသော အရောင်အတိုင်း ပုတ်သင်ညှို့ကဲ့သို့ အရောင်ပြောင်းကာ ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် ကြ၏။ တစ်ယောက်သည် တီဂျူဝါနာမှာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာဖြစ်နေချိန်တွင် တစ်ယောက်သည် တမ်ပီ ကို အရက်ဘားကောင်တာ အရောင်းစာရေးဖြစ်နေကာ၊ တစ်ယောက်က ဗီရာကရစ်မှာ စားပွဲထိုးဖြစ် နေပြီး၊ တစ်ယောက်က ဂျူဝါရက်စ်မှာ ဟိုတယ်စာရေး၊ တစ်ယောက်က မာတာမိုရိုးစ်မှာ အခြေအနေ မဲ့ ကြမ်းပိုးဖြစ်နေနိုင်ပေသည်။ ။ သူတို့ အားလုံးသည် မက္ကဆီကန်အစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းများ ဖြစ် ပြီး မက္ကဆီကိုပြည်မှ အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ စီးဝင်နေသော မူးယစ်ဆေးဝါးလမ်းကြောင်းများကို ဖော်ထုတ်တားဆီးရန် ကြိုးပမ်းနေကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ။

သူတို့ ခံယူရသောဘဝတို့ သည် အထီးကျန်နိုင်လှပေသည်။ ။ တာဝန်ကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်း ဆောင်နေကြချိန်တွင် မိသားစုသည် လည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်သည် လည်းကောင်း သူတို့ ဘဝ၌ နေရာ မရှိ။ သူတို့ သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်က အရက်မှာ သောက်သည် ကို တစ်ယောက်က ရောင်းချနေသော်လည်း မသိကြသည် အထိ ဖြစ်နိုင်ကြ၊ ဖြစ်တတ် ကြပေသည်။ ။ သို့သော် သူတို့ ရရှိကြသမျှသော သတင်းအစအနများအားလုံး စုပေါင်းအဖြေရှာ၍ ဌာန ချုပ်က

လှုပ်ရှားမှုပြုလုပ်ပေးသည် ။ ဤသို့ဖြင့် အစိုးရသည် ပေါ်ပီပန်း(ဘိန်းပွင့်) စတင်ပွင့်ဖူး၊ အစေးခြစ်သည် မှ အစ ဘိန်းဖြူချက်လုပ်ခြင်းအလယ် နယ်ခြားသို့တင်ပို့သည် အထိ ဘိန်းဖြူလမ်း ကြောင်း တလျှောက်လုံးကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရုံမက တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုတင် ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည် အထိ ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြပေသည် ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်တွင် လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့အတွက် အလား တူ စွန့်စားဆောင်ရွက်တတ်ကြရသော လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းများ ရှိပေသည် ။ နှစ်နိုင်ငံအစိုးရဌာနချင်း လည်း ဆက်သွယ်၊ အမှုထမ်းချင်းလည်း ဆက်သွယ်ရုံသာမက တစ်ခါတရံ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းအထိ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦးဆက်သွယ်၍ သတင်းဖလှယ်ခြင်း၊ အကျိုးတူတိုက်ပွဲအတွက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ဆောင် ရွက်ကြပေသည် ။ သို့တိုင် ဤသို့နှစ်နိုင်ငံပူးတွဲ၍ မူးယစ်ဆေးဝါးလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူများ အဝယ်အရောင်း ကြီးမားမှုကြောင့် အမျိုးသားရေး အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုအထိ ကြီးမားလာခဲ့ပေသည် ။

မင်ဒိုဇာတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ့အနေနှင့် ဒဲလ်ပရာဒိုဘာမှာ လူလိုသူလို အရက်တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက်တော့ ဝတ်ကောင်းစားလှ အကောင်းစား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ အကြားတွင် သောက်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နက်ဖြန် ချီဟွာဟွာသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် မဖြစ် နိုင်တော့ မဟုတ်ပါလား။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူသည် အခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဂျလစ္စကိုဆိုသူ မိန်းမထိန်း၊ လူလိမ် သူခိုးအသေးစား၊ တစ်ခါတရံ အရက်သမား၊ ရဲများ

နှင့် အမြဲတမ်း ပြဿနာပေးနေသူတစ်ဦးအဖြစ်
ရောက်ရှိသွားတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ မင်ဒိုဇာသည် သူ့ စိတ်ကို
သူထိန်းလိုက်၏။ ဒဲလ်ပရာဒိုဘာတွင် အမေရိကန်ဧည့်သည် များ
မကြာခဏ လာရောက်စား သောက်တတ်ကြရာ သူ့ကို
အခြားတစ်ပါးတစ်နေရာတွင် တခြားနာမည်တစ်မျိုးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်
မှတ်မိသွားနိုင်ပေသည်။ ။ မဖြစ်သေး။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ
လျှို့ဝှက်ဝန်ထမ်းဘဝကို ထိန်းသိမ်းလျှို့ ဝှက်ထားရမည်သာ ဖြစ်၏။
သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့ ဘယ်အချိန်မှ မေ့ပျောက်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူသည် တက္ကစီအငှားကားတစ်စင်းကိုတားပြီး ချူယူဘတ်စကို
လိပ်စာကို ပေးလိုက်၏။ သူတို့ ကားလေးသည် အခြားယာဉ်များ
အကြားတွင် တစ်ဟု န်ထိုးပြေးနေ၏။

မင်ဒိုဇာသည် သူ့ဘာသာသူ ပြုံးလိုက်၏။
'လမ်းပျောက်သောကလေး'ဆိုသည့် အမည် ကလေးမှာ
အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့မဝင်မီ မွေးရပ်မြေ နောက်ဆုံးညလမ်းပေါ်မှာ
ခရီးသွားနေရပုံနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပါပေသည် ဟု
တွေးလိုက်မိသောကြောင့်ပင်။

အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူညက်ညက်ကလေး၏ ရင်ထဲတွင်
ကြောက်စိတ်သည် တရိပ်ရိပ်တက်ပြီး လောင်မီးကဲ့သို့ ကျွမ်းနေရာ၊
ခြစားထားသော သစ်တုံးဆွေးလိုဖြစ်နေ၏။ သူသည် ရင်ထဲမှ ကြောက်
စိတ် ဘီလူးကြီး၏ ရန်မှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် တက္ကစီထောင့်ခန်းမှာ
ကျုံ့နေလိုက်သော်လည်း ကြောက်စိတ်ကား မပျောက်။ သူ၏
အဖိုးတန်ခြေနင်းနှင့် ခြေထောက်သေးသေးသည် ညစ်ပေသော
ကားအောက်ခင်းကော်ဇောပေါ်သို့ တင်ထားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကမူ

ဆိုဖာပေါ်တွင် ပုနေ၏။ သူ၏ ညိုပြာ ပြာရောင်
ဟမ်းဘတ်ဦးထုပ်အစွန်းကလေးကိုသာ
ကားပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ မြင်ရနိုင်ပေ သည် ။

အပြင်ဘက်တွင် ကား ဆူညံရှုပ်ထွေးသော ရှိကာဂိုမြို့သည်
လှုပ်ရှားနေ၏။ လေးလံကြီးမား သော ထရပ်ကားကြီးများ သည်
ဆူညံစွာ သူတို့ လမ်းကြောင်းမှ သူတို့ သွားနေကြ၏။ အငှားကားများ ၊
ကိုယ်ပိုင်ကားလေးများ သည် လွန်းယှက်ပြေးလွှားနေကြသည် ။
တက္ကစီကားသည် ဒီးယားဘွန်းလမ်း ထဲကို ဖြတ်ဝင်၏။
ဆန်တာဖီးဘူတာရုံဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

အညိုရောင်ဝတ်စုံသည် ကားဆရာကိုငှားစဉ်က
ခရီးလမ်းညွှန်ကြားခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ရာမှ
ပထမဆုံးအသံထွက်လာ၏။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်း ... မရပ်နဲ့ ။ တစ်ပြလောက် ပြန်ပတ်မောင်း၊
ပြီးတော့မှ ပြန်လာ”

ကားဆရာက နောက်သို့ပြန်လှည့်၍

“နောက်ကျနေပြီဗျ”

“ပြောတိုင်းအတိုင်းလုပ်လေ။ ဒီအတွက် မင်းကို
ပိုက်ဆံပိုပေးထားတာ မဟုတ်လား”

အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်၏ အသံမှာ ကွဲအက်နေ၏။ ဆက်၍ ...

“အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

ဒရိုင်ဘာသည် ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သည် လောက
က ဖွဲ့ ၁ မှာ အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင် လို လူကြောင်တွေ

အများကြီးရှိပါကလား။ အငှားကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြုံဖူးဆုံဖူး ပေါင်းများ လှပြီ။ သူသည် ကားကို ဂိတ်ပေါက်နားသို့ ဖြတ်မောင်းခဲ့၏။ ရထားချိန်အနားကပ်မှ ရောက်လာသောခရီးသည် များ သည် သူတို့ ၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ကားများ ပေါ်မှ တွန်းလှည်းများ ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတင်နေကြ၏။ သူတို့ သည် လက်မှတ်များ ၊ ငွေကြေးများ ပေးရှင်းခြင်းပြုလုပ်ကာ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် အတွင်းသို့ မြန်မြန်ထက်ထက် ဝင်နေကြ၏။ တက္ကစီကားသည် ဖြည်းဖြည်း ကလေး ဖြတ်မောင်းနေစဉ် နောက်ခန်းမှ အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်သည် တံခါးတစ်ပေါက်မှ တစ်ပေါက် သူမျက်စိကလေးနှင့် အစေ့အစပ် လိုက်ကြည့်နေ၏။ လူစုများ တစ်စုပြီးတစ်စုကို ကြောက်ရွံ့သော ယုန်ကလေးလို လိုက်ကြည့်သည် ။ သူသည် လက်ခုံဖြင့် ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပွတ်သပ်လိုက်ရာ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော နီညိုရောင်မုတ်ဆိတ်များ နှင့် ပွတ်မိ၏။

တက္ကစီကားသည် ဘူတာကို ကျော်လွန်ခဲ့၏။
နောက်အရှိန်မြင့်သွားကာ ဘူတာထိပ်ရပ်ကွက် ကို တစ်ပတ်
ပတ်လိုက်ပြီးမှ ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။

ကားဆရာက သရော်တော်တော်လေသံဖြင့်

“ကျေနပ်ပြီလား ဆရာ”

အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်သည် ကားဆရာကို ဘာမျှမပြော၊
ဂရုမစိုက်ပေ။ ပလက်ဖောင်းနံဘေး သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး
အလုပ်သမားတစ်ဦး ကားပေါ်မှ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးဆွဲချသည်
ကိုတော့ စောင့် လိုက်၏။ အလုပ်သမားက အိတ်ကြီးကို

ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုချည်လိုက်ပြီး တစ်ဝက်မှာ ဝတ်စုံညှိအား ပေးသည်။ ။

ဝတ်စုံညှိက အလုပ်သမားအား ...

“မင်း ကျုပ်နဲ့ အတူ စုပါချီရထား၊ အတွဲ ၁၀၄ အခန်း-စီအထိ လိုက်ခဲ့ဦး”

အလုပ်သမားက တွေ့သွား၏။

စုပါချီရထားကြီးပေါ်သို့ ပထမအကြိမ် လိုက်ပါစီးနင်းကြသူများ သည် ရထားနောက်ပိုင်းရှိရာ စားသောက်တွဲသို့ ခြေဆန့်ကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ဟောလီးဝုဒ်နှင့် တီဗွီသမားတို့ ၏ ဇိမ်ခံသက်သက် လိုဖြစ်သော အလယ်ခန်းကို ကျော်လိုက်ကြ၏။

တွဲ ၁၀၄၊ အခန်း-စီတွင် ဝတ်စုံညှိသည် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကိုဖွင့် သည်။ ။ နောက် အိတ်ထဲမှ စက္ကော့ဝီစကီတစ်ပုလင်းယူလိုက်ပြီး အသင့်ထုတ်ထားသော စက္ကူခွက် ထဲသို့ အတော်များများ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သည် အတိုင်း ဘာမှ မရောတော့ဘဲ မော့သောက်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် အိပ်စင်၏ အစွန်းမှာ ထိုင်၍ အိတ်ထဲမှ ထူထဲလေးလံသော စာအိတ်ကို ထုတ် လိုက်ပြီး လက်နှင့်ချိန်ဆကြည့်၏။ နောက် ၎င်းစာအိတ်ကို လက်နှင့်ပတ်သပ်ကာ အရသာခံနေ၏။

စာအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၂၅၀,၀၀၀ တိတိ အထုပ်လိုက် ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူထဲ လေးလံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ “ဒေါ်လာနှစ်သိန်းငါးသောင်းတိတိပါကလား”ဟု ပါးစပ်မှ တိုးတိုး ကလေး ထုတ်ဖော်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ။ လူတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် သူ့အသက်အရွယ်ရှိ လူတစ် ယောက်၏ ဤဘဝသက်တမ်းတွင် မပူမပင် မကြောင့်မကြ၊ စည်းစိမ်နှင့် နေနိုင်လောက်သော

ငွေကြေးပမာဏဖြစ်ပါ၏။ အဲ ... အကယ်၍ ဒင်နီနှင့် သူ၏ အဖွဲ့သားများက ထိုပိုက်ဆံများကို သူ မသုံးမဖြုန်းရသေးမီ လက်စပျောက်အောင် ရှင်းနိုင်ခဲ့သော်ပေါ့လေ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်စုံညို သည် ရိုးရိုးသာမန်နေထိုင်ရန် မရည်ရွယ်ပေ။ သူသည် ခမ်းခမ်းနားနား လူစည်းစိမ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ နေရန်ရည်ရွယ်ပေသည် ။ သူသည် ပြင်သစ်ပြည် ရီဗီးယားကမ်းခြေ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပင်လယ် ပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသောတိုက်မျိုးမှာ နေချင်၏။ ခိုင်းစရာအိမ်ဖော် အများကြီး၊ အကောင်းဆုံး အစားအစာများ ၊ အကောင်းဆုံး ဝိုင်အရက်များ နှင့် သွယ်ပျောင်းလှပသော မိန်းကလေးများ ခြံရံ လျက် နေချင်သည် ။ နောက်ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော သစ္စာရှိသော သက်တော်စောင့်သုံး ယောက်ကိုလည်း ဝယ်ယူထားလိုပေသေးသည် ။ အသေအချာ စီမံဆောင်ရွက်ပါက လက်ထဲရှိ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲသည် ဤအတိုင်းပင် နေဦးမည်မဟုတ်။ သူသည် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး သိပြီးဖြစ်သည် ။ အဆက်အသွယ်၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်း၊ ဖြန့်ချိရေးတို့ ကိုပါ သိသူဖြစ်ရကား ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲသည် မကြာခင် ဆယ်ဆတိုးပွားလာနိုင်ကြောင်း သူသိသည် ။ သို့သော် ရှေ့ဦးပထမ အရေး အကြီးဆုံးမှာ သူ အသက်ရှင်အောင် နေနိုင်ဖို့ ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် မီးရထားကို စီးလိုလှသည် မဟုတ်၊ သို့သော် သည် လမ်းသည် အကောင်းဆုံးလမ်း ဖြစ်၍ ရွေးချယ်ခဲ့ရခြင်းပင်။ အမှန်တော့ ရှိကာဂိုမြို့မှ ထွက်ပြေးရန် လူရူး၊ စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးမှ သာ ရထားစီးမည်ဖြစ်သည် ။ ရူးရုံမျှမက မိုက်ကန်း မိုက်မဲပေဦးမှ ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီခရီးကို မိမိကိုယ် မိမိ အမြန်ရထား

သံလှောင်အိမ်ထဲတွင် ပိတ်နေမည် ဖြစ်၏။ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် အရူးတစ်ယောက်၊ စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ မိုက်မဲသူတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒင်နီနှင့် သူလူများ သည် မစ်ချယ်ကို တခြားအမည်အမျိုးမျိုးတပ်၍ ခေါ်နိုင်ကြပါသည် ။ သို့သော် အရူးဟု တော့ ခေါ်၍ မရပါ။ ထို့ကြောင့် သာ သူ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် သူ၏ အသက်ကို သေးငယ်ပါးလွှာသော အမှားမျဉ်းကလေးပေါ်သို့ တင်ထားကာ လောင်းစားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ သူသည် ပုံမှန်စိတ်မှန်ရှိသူတစ်ယောက် ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မလုပ်နိုင်လောက်သော မီးရထားပေါ်သို့ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ဒင်နီသည် မစ်ချယ်ကို သည် လောက်မိုက်မဲစွာလုပ်မည်ဟု တွက်ဆမည်မဟုတ်ပါ။

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် လေယာဉ်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို သူ့နာမည်ရင်းနှင့် ဝယ်ယူထားခဲ့ပါ သည် ။ တစ်စောင်မှာ ရီယိုသို့ တစ်စောင်က မီယာမီသို့ ဖြစ်ပါသည် ။ သည် အချိန်ဆိုလျှင် ပကတိ လူစိမ်းနှစ်ယောက်တို့ သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘရာဇီးပြည်၊ ရီယိုသို့တစ် ယောက်၊ မီယာမီကမ်းခြေသို့ တစ်ယောက်၊ လေယာဉ်လက်မှတ် အသွားအပြန် အပြင် ငွေဒေါ်လာ ငါးရာစီရရှိကာ ခရီးသွားနေကြပေရောမည်ဖြစ်သည် ။ မစ်ချယ်သည် ကလဲဗာလင်မြို့သို့ ဘတ်စ်ကား လက်မှတ်တစ်စောင်လည်း ဝယ်ထားခဲ့သေးသည် ။ လက်မှတ်အရောင်းဌာနတွင် အင်မတန် ချေးဂျွတ် များ စွာ ရှုပ်ခဲ့သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းပါက မစ်ချယ် လက်မှတ်ဝယ် သည် ကို မှတ်မိပြန်ပြောနိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည် ။

အမှန်အားဖြင့် ဒင်နီလိုလူမျိုးထံမှ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းငါးသောင်း ခိုးယူခဲ့သူတစ်ဦးအနေဖြင့် သူလုပ်သမျှ ကိုင်သမျှသည်

လိမ္မာကျွမ်းကျင်ပီရိသည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် သူ မတတ်နိုင်တော့။ သူ့မှာ အချိန်မရှိ။ စနစ်တကျ ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့ အထိတော့ အချိန်မရ။ သူတို့ တတွေသည် ရီယိုနှင့် မီယာမီ သို့ သွားသည့် ခရီးသည် နှစ်ယောက်မှာ အတုများ ဖြစ်ပြီး၊ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်သည် လည်း အသုံး မပြုခဲ့ကြောင်းကို သိသွားမည်သာဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သည် နေရာမှာ လည်း မစ်ချယ်သည် စွန့်စား လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်လောက်တွင် မစ်ချယ်သည် လုံခြုံမှု ရှိလောက်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

မစ်ချယ်သည် ဒင်နီထံတွင် နှစ်ရှည်လများ စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ဒင်နီ၏ အဖွဲ့ အစည်းမှ အားနည်းသူများကို ကြိုတင်အကဲခတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည် ။ အပေါစား သေနတ်သမားများ ၊ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဟုတ်လှပြီဟု ထင်နေကြသူများ သည် အားနည်းသူများ ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုလူများ သည် ငွေဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ရရှိနိုင်ပြီး အညီအမျှ ရှယ်ယာပေးမည်ဟု စည်းရုံးလိုက်ပါက မစ်ချယ်၏ လုံခြုံမှုကို ဖန်တီးပေးကြမည်ဖြစ်ပြီး၊ မစ်ချယ်က သူတို့ အား အသုံးချသွားသည် ကို ရိပ်စားမိမည် မဟုတ်ပါ။

မစ်ချယ်သည် နောက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြန်၏။ ဝီစကီသောက်ရသည် မှာ လည်ချောင်း ထဲ နင်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မစ်ချယ်က ကြိုးစား၍ မျိုချလိုက်၏။ ဝီစကီသောက်ခြင်းမှာ ကောင်းသောအလုပ်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထူးခြားသောအားမာန်ကိုကား ရရှိသည် အမှန်ပင်။ သူ၏ ခရီးမှာ ချွေးပြန်ရမည့်ခရီးဖြစ်ပြီး လွယ်ကူခြင်းလည်း မရှိနိုင်။ သူ စီးနင်းလိုက်ပါနေသော သံမဏိ ရထားတွဲအခန်းသည် လုံခြုံမှုကိုပဲ ပေးသလော၊ ခေါင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်နေသလော မပြောတတ်။ သူ၏ အတွေးစိတ်များ သည် စတင်လှုပ်ရှားလာ၏။ အချိန်မရွေး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့အခန်းတံခါးကို

တစ်စုံတစ်ယောက်က လာခေါက်နိုင်ပေသည် ။ သူ့အနေနှင့် ပြန်ပြောရမည်သာ ဖြစ်သောအကြောင်း မှာ ခေါက်လာသူသည် လက်မှတ်စစ်သော်လည်းကောင်း၊ တွဲစောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သော ကြောင့်ပင်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ တစ်ခါမှ မသိကျွမ်း မဆုံဆည်းဖူးသော လူလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ပင်။ သည် အချက်ကို တွေး၍ သူကြက်သီးထနေခြင်းဖြစ်သည် ။ အကယ်၍ လူစိမ်းတစ်ယောက် အေးစက်သော မျက်လုံးနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမပါဘဲ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် တာဝန်အရ လာသူဖြစ် နေပါက ထိုလူသည် ဟာဗေးမစ်ချယ်ကို ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပါ။ ဟာဗေးမစ်ချယ် ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ ခဲပူတောင့် သုံးလေးတောင့် ဝင်သွားလျှင် ဘယ်ပုံခံစားရမည်ကို စာနာနေမည့်သူမဟုတ်ပါ။ သူ လုပ်စရာရှိသည် ကို လုပ်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မစ်ချယ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာ၏။ ရုတ်တရက်ပင် မီးရထားတွဲ အခန်းသည် သူ ထင်ထားသလို မလုံခြုံတော့ဟု ယုံကြည်လာ၏။ သူ့အနေနှင့် စားသောက်သူများ ၊ ခရီးသည် များ ၊ ဆိုင်အလုပ်သမားများ ရှုပ်ထွေးနေသည့် လူအများ ရှိသည့် စားသောက်တွဲ အရက်ဆိုင် ကမှ ကောင်းပေဦးမည်ဟု တွေးမိလာ၏။ သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူအများ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့ကို ရန်ပြုနိုင်ဖွယ်မရှိဟု တွေးထင်လာ၏။

သူသည် စာအိတ်ထူထူကြီးကို လက်ဖြင့် ဆွဲကြည့်လိုက်ပြန်၏။ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ပွပွဖောင်းဖောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် အဆာကျယ်လှသော လူတစ်ယောက်၊ ဟန်ရေးပန်ရေးများများ ၊ ခပ်တုံးတုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ယခုလို သေရေး

ရှင်ရေးကိစ္စထဲမှာပင် သူပုံပန်းပျက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသေး၏။
အိပ်မက်ထဲမှာလမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦးလိုပင် သူသည်
ပိုက်ဆံတွေပါသော စာအုပ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။
အမှန်အားဖြင့် စူပါချိုလို အမြန်ရထားကြီး စီးနင်းလိုက်ပါသူတစ်ဦးသည်
မိမိအခန်းထဲမှာထားခဲ့သောပစ္စည်း အတွက်
နောက်ဆံတင်းစရာမလိုပေ။ သူသည် အိတ်ကိုသော့ခတ်ပြီး
ခုံအောက်သို့ တွန်းသွင်းလိုက်၏။ သူ၏ စိတ်လက်များ သည်
ပေါ့ပါးသွား၏။ အမှန်တော့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည် ပဲဆိုဆို၊
ငွေထုပ်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မထိဘဲ ကင်းကွာသွားသည့်အတွက် ပို၍
လုံခြုံစိတ်ချသွားသလိုလို ခံစားရသည် ကားအမှန်ပင်။

အခန်းထဲမှ မထွက်မီ နက္ခတ်တိုင်ချည်ထားသည် ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ပြုလုပ်လိုက်ပြီးမှ တံခါးဆီသို့ လာခဲ့၏။ ကန့်လန့်ကိုဖွင့်ပြီး
အပြင်ဘက်စင်္ကြံဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ သူထွက်လိုက်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်ခန်းမှ ချက်ကနဲ ဖွင့်သွားသည် ကို
ကြားလိုက်ရရာ မစ်ချယ်ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ ဝုန်းကနဲတက်
လာပြီး အသက်ရှူရပ်သွား၏။ သူ၏ သေးငယ်သောမျက်လုံးအစုံ သည်
ပုစွန်များ လို အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ဇောချွေးများ ပြန်လာ၍ ချွေးနံ့ကို ပြန်ရနေ၏။ မစ်ချယ်သည်
တရွေ့ရွေ့နှင့် ဂဏန်းတစ်ကောင်လို အခန်းထဲသို့
တဖြည်းဖြည်းချင်းပြန် ဝင်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည်
တစ်ဘက်ခန်းမှ ထွက်လာသူ လူစိမ်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်ဆံချည်မှ
မရွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

သူစိမ်းက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲခင်ဗျ၊ ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့ လား”

မစ်ချယ်သည် ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောနိုင်၍ မဖြစ်ပါဘူးဆိုသည့် သဘောနှင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း ၍ ပြသည် ။ သူသည် သံကုန်ဟစ်၍ ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက် တစ်နေရာရာသို့ ထွက် ပြေးသွားချင်၏။ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း အခန်းထဲရောက်အောင် ပြန်ဝင်၏။ သူသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ချင်သည် ။ သို့သော် လက်များက တံခါးကိုပြန်ပိတ်နိုင်လောက် အောင်ပင် အားမရှိတော့။ ဇာတ်လမ်းက သည် လိုပဲ အဆုံးသတ်ရမှာ ပါလား။ လာမည့်သူက ဘာမျှ ကြေညာခြင်းမရှိဘဲ၊ ဘာမှ ပျိုးနေခြင်းမရှိဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်ရသည် ပါပဲလား။

လူစိမ်းသည် မစ်ချယ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ကာ ကြင်နာစွာ ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြီး ...

“အခြေအနေ မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်၊ ဂရုစိုက်၊ သိလား ...”

လူစိမ်းသည် သူ့ဘာသာပြောရင်း သဘောကျကာ အရက်သမားများ ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မော လိုက်ပြီး စကြိုအတိုင်း ထွက်သွားလေ၏။

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ရှိမြဲနေရာမှာ ငူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်သည် ။

အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လက်ဆေးကန်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည် ။ သူ့ ရင် ထဲ မှာ ဗလောင်ဆူ နေ၏။ အော့ချင် အန်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေ၏။ ‘ငါ ရထားပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်းမှ ဖြစ်တော့ မယ်’ဟု သူ့ဘာသာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ‘ရထားနဲ့ လိုက်လာတာကိုက ငါရူးတာ၊ ခုတော့ ချောင်ပိတ် မိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီ’သူသည် လက်ဆေးကန်တွင် ပါးစပ်ထဲမှာ ပျို့သလိုလိုဖြစ်နေသည် ကို

ပလုတ်ကျင်းလိုက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါနှင့် လက်သုတ်ပါးစပ်
သုတ်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြံဖန်ပြီး ရထားပေါ်မှ
ဆင်းရမည်။ တောကြိုတောင်ကြားမှာ အိပ်လိုက်မည်။ ခါးကြားမှာ ကား
ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲသော ငွေများကို ခါးပတ်လုပ်၍ ပတ်ထားလိုက်မည်။
မဖြစ်နိုင်သော အတွေး များ သည် အလကားပင်။ ဘာမှ လည်း
ကောင်းကျိုးဖြစ်မည်မဟုတ်။ စူပါချိုအမြန်ရထားကြီးသည် လည်း
ကင်ဆက်စီတီမြို့ မရောက်မချင်း လမ်းဘယ်ဘူတာမှ
ရပ်နားမည်မဟုတ်။ သူ၏ တစ်ခုတည်း သော လွတ်မြောက်ရေးမှာ
မီးရထားပေါ်တွင် လူသူအစုအဝေးများ အကြားမှ ရောထွေးနေရန်သာ
ရှိသည် ။ ဒင်နီသည် သူ့အား ပထမ မက္ကဆီကို၊ မီယာမီကမ်းခြေနှင့်
ကလဲဗာလင်တို့ မှာ အလျင်ရှာပေ လိမ့်ဦးမည်။

မစ်ချယ်သည် ‘မိသားစု’ဟု ခေါ်ဆိုသည့် မာဖီးယားဂိုဏ်းအကြောင်း
ကောင်းကောင်း သိ သည် ။ ဂိုဏ်းကြီးအနေနှင့် အချိန်ကောင်းစွာ
ရပါသည် ။ ဘာမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လုပ်စရာမလိုပေ။ ဒင်နီအနေနှင့်
ရှိ ကာ ဂို မှာ ထိုင်နေရုံသာရှိပြီး သတင်းဖြန့်လိုက်ရုံသာရှိ၏။
သတင်းသည် တစ်ရာတစ် ထောင်မကသော သွေးကြောများ
နှင့်တူသည့် ဂိုဏ်းကြီး၏ အဆက်အသွယ်များ ထံ သစ္စာဖောက်
တစ်ယောက်အကြောင်း ပျံ့နှံ့သွားစေရုံပဲရှိပါသည် ။
ငွေဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲဆိုသည် က အရေးမကြီး လှပါ။ အရေးကြီးသည်
က စည်းကမ်းပင်ဖြစ်ပါသည် ။ စည်းကမ်းကို နမူနာအဖြစ် ထိန်းသိမ်း
ကာ ကွ ယ် ရ န် မှာ သစ္စာဖောက်သူ ဟာဗေးမစ်ချယ်ကို
စာရင်းရှင်းပစ်ရန်သာဖြစ်သည် ။ ဟာဗေး မစ်ချယ်သည် သူ့ဘာသာသူ
စဉ်းစားကြည့်သည် ။ သူသည် ကမ္ဘာ့ချောင်စွန်းတစ်နေရာမှာ ပုန်းခို
အောင်းပြီး စားရရုံ၊ နေရရုံကလေးအတွက် သူ့အသက်ကိုစွန့်၍ သည်

ပိုက်ဆံများကို ယူလာခဲ့သည် မဟုတ်။

မစ်ချယ်သည် အရက် နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်လာပြန်၏။ သူသည် အရက်ကောင်း ကောင်း အဝသောက်ကာ လှဲပြီးအိပ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် မလုပ်ရဲ။ သူ သောက်ပြီးခဲ့သော အရက်ရှိန်သည် တရိပ်ရိပ်တက်စ၊ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော ပန်းကို ကြိုးစားဟန်ပြင်လိုက်ပြီး စကြိုဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။ သည် တစ်ခေါက်တွင် မူ စကြိုမှာ လူသူလေး ပါးမရှိ။ သူသည် အရက်ဘားရှိရာတွဲသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

လမ်းခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် ဘားကောင်တာသို့ ရောက်သည် နှင့် မစ်ချယ်သည် ဘားတွင်းရှိ လူသူ ပရိသတ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အဖြူရောင်အပေါ်ကုတ်ဝတ်ထားသည့် စားပွဲထိုးများ သည် ဗန်းများ ၊ ဖန်ခွက်များ ၊ ပုလင်းများ ဖြင့် လူးလာဆန်ခတ် သွားလာနေကြ၏။ ဟန်ပန်ကြီးလှသော စားသောက် ခန်းဖြစ်၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မစ်ချယ်ဝင်လာသည် ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ပုံမရကြ။ ထိုင်ခုံ နေရာလွတ်ဟူ၍ သိပ်မရှိ။ ရှိ သ ည့် နေ ရာ တ စ် ခု မှာ ပျားရည်ရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး၏ စားပွဲဖြစ်သည် ။ မစ်ချယ်သည် ထိုစားပွဲသို့သွားလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် စားပွဲမှာ အေးဆေးသက်သာစွာထိုင်နေ၏။ လက်ထဲတွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ရှိပြီး နံဘေးမှ ယောက်ျားပရိသတ်က သူမ၏ အလှ၊ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တို့ ကို ငမ်းနေကြသည် ကို အထူးအဆန်း မဟုတ်သလို ထိုင်နေ၏။

မိန်းကလေး၏ နံဘေးမှာ နီတွတ်တွတ် မျက်နှာနှင့်
အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိသော လူကြီးတစ်ဦး
ထိုင်နေ၏။ ထိုလူကြီး၏ ဆံပင်မှာ ဖြူဖွေးနေပြီး အဝတ်အစားကို
သေသပ်ကျနစွာဝတ်စားထား၏။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရသည် မှာ
ဤကဲ့သို့စည်းစိမ်ကြီးလှသော ရထားတွဲပေါ်မှာ လိုက်ပါရသည့်အတွက်
ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေပုံရ လေသည် ။

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ခုံအလွတ်နားတွင် ရပ်၍ ချိန်ဆ,နေလိုက်၏။
မိန်းကလေးသည် မော့ ကြည့်လိုက်ပြီး မစ်ချယ်မျက်လုံးထဲမှ
မေးခွန်းကိုသိသည့်အလား ...

“ရပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

သူမ၏ အသံမှာ နူးညံ့သာယာအဆင့်မြင်ပုံ ရလေသည် ။ မစ်ချယ်က

“ကျေးဇူးပါပဲ”

မစ်ချယ်သည် ကျေးဇူးစကားပြောပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
ထိုင်လိုက်ကာမှ သူသည် အပြေးအလွှားလာရသလို
အသက်ရှူမြန်နေကြောင်း သတိထားမိလေသည် ။ စက္ကန့်အနည်းငယ်
ကြာသောအခါ အမျိုးအမည်မသိသော ကြောက်စိတ်များ သည်
တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားပြန်၏။ သူသည်
သက်သက်သာသာအနေအထားရောက်အောင် ပြောင်းထိုင်လိုက်၏။
သူ့အနေနှင့်လုံခြုံမှု အတော်ရသွားပြီဟု ယူဆသည် ။ ဤရွေ့၍မျှ
လူသူလေးပါးများ ပြားသော လူအုပ်အကြားတွင် သူ့အား
ရန်မူကြမည်မဟုတ်။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍
မီးညှိလိုက်သည် ။ သူ့လက်များ တုန်မနေကြောင်း သူ ဝမ်းသာစွာ
တွေ့ရ၏။

အသက်ကြီးကြီး မျက်နှာနီနီ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူက မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ မစ်ချယ်အား တိုက်ရိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမယ် ကင်ဆက်စီတီမြို့မှာ ရထားဆိုက်တုန်း အရက်မရောင်းဘူးဆို”

မစ်ချယ်သည် အရက်မျှဉ်းမျှဉ်းဝဝ တစ်ချက်ရှူလိုက်၏။ သူ့အား တိုက်ရိုက် ရုတ်တရက် မေးမြန်းလိုက်၍ သူ တုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် လူကြီး၏ ဖော်ရွေသော၊ ရင်းနှီးသောအသံနှင့်အမူ အရာကြောင့် စိတ်သက်သာမှုရှိသွားကာ သူ၏ လေသံကိုလည်း သမန်ကာလျှံကာဖြစ်ရန် ကြိုးစားရင်း ...

“မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အဲဒီလိုပဲလို့ တော့ ကြားဖူးတာပဲ၊ ပြည်နယ်ဥပဒေကြောင့်လား ဘာလားပဲ”

အဘိုးကြီးက စကားကြောရှည်စွာဖြင့် ...

“အတော်ခွကျတာပဲနော်၊ မိုင်တစ်ရာလောက် ဖြတ်မောင်းနေတဲ့ မီးရထားလမ်းပေါ်မှာ တောင် ဥပဒေက တက်ကျင့်သုံးနေရတယ်လို့ ၊ အရေးကတော့မကြီးပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ကလည်း အရက် ဒီလောက်မှ မသောက်တာ၊ ကြားဖူးတာမို့ ဟုတ် မဟုတ် မေးကြည့်တာပါ”

အဘိုးကြီးက စကားတစ်ဝက်လောက်ကို နံဘေးမှ အမျိုးသမီးအားကြည့်၍ ပြော၏။ အမျိုး သမီးက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သို့သော် ပကတိအေးချမ်းသောအပြုံးနှင့် ပြုံးပြ၏။

အဘိုးကြီး ကိုဆံဖြူကား စကားမရပ်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီဘက်အနောက်ပိုင်းကို ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတာပဲ၊ ကာလီဖိုး နီးယားမှာ ရှိတဲ့ သမီးနဲ့ မြေးတွေက

အရေးတကြီးခေါ်လို့ သွားရမှာ လေ”

သူသည် ပါးစပ်ကသာ ပြောသည် မဟုတ်၊ လက်ကလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပြီး အမျိုးသမီးကလေးကို ပြသည် ။

“ဒါ ... ကျုပ်သမီးနဲ့ မြေးတွေလေ”

မိန်းကလေးသည် ယဉ်ကျေးစွာ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၏။

“ကလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေပါလား”

အမျိုးသမီးက ဓာတ်ပုံကို ပြန်အပေး၊ ကိုဆံဖြူက မစ်ချယ်ဘက်သို့ လက်ဟန်နှင့်ပြရင်း ...

“ကြည့်စမ်းပါဦးလား ခင်ဗျာ”

မစ်ချယ်အနေနှင့် တုံးတိတိ ငြင်းပယ်ရန် မသင့်လျော်၍ မိန်းကလေးထံမှ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူ လိုက်၏။ မိန်းကလေးနှင့် သူတို့ အခိုက်အတန့် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြသည် ။ မိန်းကလေးက ပြုံးပြ၏။

မစ်ချယ်က ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးစွာပင် ...

“ကျက်သရေရှိတဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံပါပဲ ခင်ဗျား”

မစ်ချယ်က ဓာတ်ပုံကို ပြန်ပေးသည် ။ ကိုဆံဖြူက ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့် ၏။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာက ကြာပါပြီ။ ပုံထဲက ကျုပ်မြေးတွေဆိုရင် ခုနေ အတော်ကြီးကြ ရောပေါ့”

ကိုဆံဖြူကား စကားဆက်နေ၏။ မစ်ချယ်အနေနှင့် အရာရာ လျာရှည်လွန်းသည် ကို သဘော မကျလှ။ သို့သော် ကိုဆံဖြူက

စကားမရှိ စကားရှာပြီး စကားဖောင်ဖွဲ့နေ၏။ မစ်ချယ်သည် အလိုက် အထိုက် ပြန်ပြောနေ၏။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အနားဖြတ်လာ၍ သူတို့ သုံးဦး အဖျော်ယမကာများ အသီးသီး မှာ ကြ၏။

မစ်ချယ်က ...

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ညစာ အတူစားကြရအောင်လား ...”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ ...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကောင်းပါတယ်”

ကိုဆံဖြူကမူ ...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုမိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိကြမှ ကောင်းတာပေါ့”

မစ်ချယ်က အမျိုးသမီးကို ကြည့်ကာ ...

“ရှစ်နာရီဆိုရင် ညစာစားဖို့ အချိန်တော်ပြီလား”

“ကောင်းပါတယ်”

စားပွဲထိုးက စားပွဲကြိုတင်မှာ ထားသူ၏ နာမည်ကိုမေး၏။ မစ်ချယ်သည် ပထမ ကြောင် သွား၏။ နောက်ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲမှ ပေါ်လာသော အမည်တစ်ခုကို ...

“ကင်မရွန်ပါ၊ ဟိုရေးကင်မရွန်ပါ၊ သုံးယောက်တွက်နော် ...”

ကိုဆံဖြူက ထုံးစံအတိုင်း စကားဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်သားပဲ ... ကျုပ်တို့ သုံးယောက် စကားသာပြောနေကြတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်တောင်မဖွဲ့ကြရသေးဘူး၊
ကျုပ်နာမည် ချားလ်ဝီလျံဆန်ပါ”

မိန်းကလေးက ...

“ကျွန်မက ဂျူးဒ်ရွှင်ရယ်ပါ”

မစ္စတာ ဝီလျံဆန်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး ...

“ကဲ ... ကျုပ်တို့ ချင်းလဲ သိကြပါပြီ၊ ကျုပ်အခန်းထဲမှာ
လုပ်စရာလေး ရှိလို့ ပြန်ပါဦးမယ်၊ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ ညစာစားရမယ်ဆိုတော့ လူနဲ့ သူနဲ့
တူအောင် ဝတ်ဆင်ရဦးမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ... ခွင့်ပြုပါဦး”

အမျိုးသမီးက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ညစာ စားပွဲကျရင် ဆုံကြတာပေါ့”

မစ်ချယ်သည် မစ္စတာဝီလျံဆန် ထွက်သွားရာကို
လိုက်ပါကြည့်နေသော မိန်းကလေးကိုကြည့် နေမိ၏။ ‘တစ်နေ့ကျရင်
သည် လိုအကောင်းစား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း ပိုက်ဆံနဲ့
ဝယ်လို့ ရတယ်’ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေလိုက်မိ၏။
ဒီမိန်းကလေးမဟုတ်တောင်မှ အလားတူမိန်းမ ချောကလေးများ စွာကို
ငွေနှင့်၊ ရတနာပစ္စည်းနှင့်၊ သားမွေးအင်္ကျီနှင့် ဝယ်၍ ရနိုင်ကြောင်း သူ
သိသည် ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ့လက်ဝယ်ရှိ
ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲနှင့် အရင်းအနှီးပြုကာ ဘိန်းပင်များ စိုက်မည်။
ဘိန်းပင်မှ ဘိန်းစိမ်းရမည်။ ဘိန်းစိမ်းနှင့် ဘိန်းဖြူချက်မည်။
ဘိန်းဖြူဖြစ် သည် နှင့် အားလုံးငွေတွေချည့်ပဲဖြစ်မည်။ သူ့အနေနှင့်
ဘယ်ကိုသွားရမည်၊ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လို လုပ်ရသည် ကို သိ၏။

တစ်ခုပဲရှိသည် ။ သူငွေများ နှင့် အသက်အန္တရာယ်လုံခြုံမှု
ဝယ်ယူရရှိနိုင်မည့် မက္ကဆီကို တိုင်းပြည်တွင်းသို့မရောက်မီ
အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။ မက္ကဆီကိုရောက်သည် နှင့်
ဆိုနိုရာပြည်နယ်တွင် ဟာမိုဆီလိုမြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသော
ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် ဘာတု ဆိုသူရှိသည် ။ ထိုလူသည်
ငွေပေးနိုင်သမျှ စိတ်ချရမည့်သူဖြစ်သည် ။

နံဘေးမှ မိန်းကလေး၏ စကားသံကြောင့် မစ်ချယ်
အတွေးပျက်သွား၏။

မိန်းကလေးက ...

“မစ္စတာဝီလျံဆန်ဟာ ခင်မင်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊
ဒါပေမဲ့ စကားတော့ နည်းနည်းများ တယ်နော်”

ဟာဗေးမစ်ချယ်က မိန်းကလေး၏ စကားမှာ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်သံများ
ပါလေသလားဟု သံသယဝင်မိ၏။

သူက ...

“စကားက များ လွန်းတယ်ဗျာ၊ အလာပ သလာပဆိုတာ
နည်းနည်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ များ လွန်းတော့ နားငြီးစရာကြီး”

“မစ္စတာ ကင်မရွန်ကတော့ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးနော်၊
ဒါထက် ဘာအလုပ်အကိုင်များ လုပ်ပါသလဲရှင် ...”

မစ်ချယ်က သူ ဖြေမည့်အဖြေကို စဉ်းစားသဘောကျစွာဖြင့် ...

“ဥယျာဉ်သမား၊ အဲ ... စိုက်ပျိုးရေးသမား ဆိုပါတော့ဗျာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ည ရှစ်နာရီကျမှ

ဆုံကြတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက လက်တစ်ဘက်ကမ်းပေးရာ မစ်ချယ်သည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီမှာ နေခဲ့ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ဆက်သောက်လိုက်ဦး မယ်”

မစ်ချယ်သည် ထ,သွားသော အမျိုးသမီး၏ လှပပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့် ကျန်ရစ်၏။

စူပါချိုရထားကြီးသည် အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်း၍ အရှိန်နှင့် ပြေးနေ၏။ မစ်ချယ်စိတ်ထဲတွင် အာကာသယာဉ်တစ်ခုစီးပြီး တစ်ခြားဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ သွားနေရသည် ဟု ထင်မှတ်နေမိသည်။ ။ သူသည် စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ အရက်တစ်ခွက် ထပ်မှာ လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သာယာ နေပြီး သူ့အတွက် လုံခြုံနေသည် ဟု မစ်ချယ်တွေးမိသည်။ ။

* * *